

ПРОЛОГ

Сьогодні день триста шістдесят четвертий.

Триста шістдесят чотири дні, відколи я востаннє спала вночі. Це майже дев'ять тисяч годин. П'ятсот двадцять чотири тисячі хвилин. Тридцять один мільйон секунд.

Або, якщо хочете у зворотному напрямкові, п'ятдесят два тижні. Дванадцять місяців.

Один повний рік без жодної ночі відпочинку.

Цілий рік спотикання по життю в напівсвідомому, сонливому стані. Цілий рік, коли ти, розплющивши очі, опиняєшся в іншій кімнаті, іншому будинку без жодного уявлення, коли ти туди потрапив чи як там опинився.

Цілий рік снодійних пігулок, очних крапель і заковтування кофеїну повними кухлями. Тремтливих пальців й обважнілих повік. Обтяжливого знайомства з ніччю.

Цілий рік, відколи в мене забрали мого Мейсона, а я досі анітрохи не наблизилася до істини.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ТЕПЕР

— | забель, твій вихід за п'ять хвилин.
— | Мої зіниці свердлять одну точку на килимі. Та пляма насправді не має жодного значення, окрім того, що моїм очам вона чомусь до вподоби. Усе навколо мене розпливається, тимчасом як пляма — моя пляма — стає дедалі виразнішою і чіткішою. Це як тунельний зір.

— Ізабель.

Я б хотіла, щоб у мене завжди був тунельний зір: здатність вибірково фокусуватися на одній-єдиній речі. Перетворювати усе інше на статистику. Білий шум.

— Ізабель.

Клац-клац.

Перед моїм обличчям чиясь рука, що махає. Клацає пальцями. Це змушує мене кліпати.

— Ізабель, Земля викликає! Прийом!

— Вибачте, — кажу я, хитаючи головою, наче цей рух може якось розвіяти туман, як склоочисники під час дощу. Я кліпаю очима ще кілька разів і намагаюся віднайти свою плямку, але вона щезла. Я знаю, що вона щезла. Вона знову розчинилася в узорі килима, розтанула в забутті, як це хотіла б зробити і я. — Вибачте, так. За п'ять хвилин.

Я підношу руку й роблю ковток міцної чорної кави з полістиролової чашки, що поскрипує, коли мої потріскані губи прилягають до її обідка. Колись я діставала насолоду від цієї щоденної ранкової кави. Я обожнювала, коли її

аромат поширювався моєю кухнею; тепло горнятка проникло в мої пальці, холодні й занімілі від довгого стояння на ганку заднього двору, де я споглядала, як сходить сонце й вранішня роса осідає перлинками на моїй шкірі.

Але мені потрібна була не кава, тепер я це розумію. Це була рутинна звичка. Комфорт у горняткові, як та дегідрована локшина, яку заливають водою з-під крана, перш ніж закинути її до мікрохвильової печі і назвати їжею. Але я більше не переймаюся цим: комфорт, рутинна... Комфорт — це розкіш, яку я собі більше не можу дозволити, а рутинна... ну, її в мене також уже давненько не було.

Але зараз я потребую кофеїну. Мені потрібно не заснути.
— За дві хвилини.

Я підводжу погляд на чоловіка, який стоїть переді мною, притиснувши до стегна планшет. Киваю, допиваю решту кави й відчуваю гіркий присмак. Кава огидна, але мені байдуже. Головне, що вона діє.

Я занурюю руку в сумочку й дістаю звідти флакончик із краплями — від почервоніння очей — і з вправністю експерта впорскую по три крапельки рідини в кожне око. Гадаю, що тепер це моя рутинна. Потім я підводжуся, проводжу руками по передній частині штанів і плескаю долонями по стегнах, даючи знати, що я готова.

— Прошу йти за мною.

Я змахую рукою, жестом показуючи чоловікові, щоб він вів. А потім іду за ним. Виходжу за двері та проходжу тьмяним коридором; флуоресцентні лампи гудуть у мене у вухах, немов електричний стілець, який щойно ввімкнули. Проходжу слідом за ним через іще одні двері, і щойно вони відчиняються і ми входимо всередину, лунає тихий гул оплесків. Я обминаю чоловіка, прямую до краю сцени й стаю за чорною завісою, яка ледве прикриває публіку від мого зору.

Її багато. Більшої аудиторії в мене ще не було.

Я дивлюся на свої руки, в яких колись тримала блокноти з тезами, написаними олівцем. Короткі пункти інструкцій нагадували мені, що говорити, а чого не варто. Як вибудувати оповідь так, ніби я дотримуюся рецепта, ретельно й обережно, додаючи потрібні деталі. Але я більше не потребую цього. Я робила це вже безліч разів.

До того ж мені немає нічого нового сказати.

— А зараз ми запрошуємо на сцену ту людину, яку, наскільки я знаю, ви всі зібралися, щоб побачити.

Я бачу чоловіка, який говорить на сцені, за десять футів від мене, і його голос лунає з усіх гучномовців. Цей голос повсюди: попереду мене, позаду мене. Якимось чином всередині мене. Десь глибоко в моїй грудній клітці. Публіка знову аплодує, і я роблю видих, нагадуючи собі, чому я тут.

— Пані та панове з «ТруКраймКон»¹, маю честь представити вам нашого головного доповідача...

Я виходжу на світло й, коли ведучий подає мені сигнал виходити на сцену, цілеспрямовано наближаюся до нього. Юрма продовжує галасувати, дехто встав, плескаючи в долоні, намистинки-очі їхніх айфонів спрямовані на мене, знімають мене, не кліпаючи. Я повертаюся до публіки, вдивляюся в їхні силуети. Очі потроху адаптуються, і я махаю глядачам рукою, кволо усміхаюся, перш ніж зупинитися в центрі.

Ведучий простягає мені мікрофон, і я беру його, кивнувши головою.

— Дякую, — кажу я, і мій голос звучить, як відлуння. — Дякую, що прийшли цього вихідного дня. Яка неймовірна група спікерів.

¹ ТруКраймКон (*TrueCrimeCon, True Crime Content*) — шоу, присвячене справжнім злочинам. — Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено інше.

Зала знову вибухає аплодисментами, і я маю кілька вільних секунд, щоб розгледіти море облич, як я це завжди роблю. Здебільшого це жінки. Завжди жінки. Літні жінки групами по п'ять чи десять осіб, вони насолоджуються цією щорічною традицією — нагодою відірватися від свого буденного життя та обов'язків і зануритися у світ фантазій. Молоді жінки, віком за двадцять, видаються мені полохливими й трохи збентеженими, наче їх щойно заскочили за переглядом порно. Але є тут і чоловіки. Чиїсь чоловіки та бойфренди, яких затягли сюди всупереч їхньому бажанню. Вони в окулярах у дротяній оправі, з пухом на щоках замість бороди, ліктями, що незграбно переходять у передпліччя, наче сучкуваті гілки дерев. Тут є також одинаки в кутку, їхні очі затримуються на тобі досить довго, щоб ти відчув себе некомфортно, та поліцейські, які пильно оглядають проходи, тамуючи позіхання.

А потім я звертаю увагу на одяг.

На одній дівчині була футболка з написом «Злочин і вино — то є воно!», літера «Т» у вигляді пістолета; на іншій — біла теніска із червоними цятками, — я припускаю, що це має імітувати кров. Потім я помічаю жінку у футболці з написом прізвищ відомих серійних убивць — «*Банді. Дамер. Гейсі. Берковіц*». Пам'ятаю, я бачила цю майку, як проходила повз сувенірну крамничку. Вона була щільно пришпилена до манекена, її рекламували так само, як рекламують у ятках із товаром під час концертів дорогі футболки з написами гуртів, — пам'ятні речі для шалених фанатів.

Я відчуваю, як у горлі наростає знайомий присмак жовчі, теплий та різкий, і змушую себе відвести погляд.

— Упевнена, ви всі знаєте, що мене звати Ізабель Дрейк, і мого сина, Мейсона, викрали рік тому, — промовляю я. — Цю справу досі не розкрито.